

உத்தேச அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தமும் சிறுபான்மையின் உரிமைகளும்: ஓர் விமர்சன ஆய்வு

A.N.M.NAWAS¹, M.NAZMILA², I.SAUJAN³, M.U.RAKSHANA FARVIN⁴

^{1&2}Department of Arabic Language, Faculty of Islamic Studies and Arabic Language, South Eastern University of Sri Lanka

³Department of Islamic Studies, faculty of Islamic Studies and Arabic language

nawassharafyhani@gmail.com nazmilamazahir96@gmail.com

Abstract

The Constitution is a collection of written laws and unwritten traditions that determine the general principles necessary for the implementation of the system of government and the power of its organs. In today's modern world, all countries are generally subject to constitutional jurisdiction. Moreover, all the measures of the State are under the Constitution and today the weapons of the States, particularly the liberal democratic principle, play an important role in modern states. Taisipin says, "Political legislation is a set of principles that determine the power and function of a country." The political reform of the godown was brought into force in 1833 to take up the political reform of the Sri Lankan country that was under occupation 1505. Subsequently, several amendments were put into effect for the Sri Lankan political reform. Each of these reforms was a new recommendation or a reintroduced reform. Despite a multiplication of amendments, racial discrimination was included and all these amendments were to the effect that the minority community would have a negative impact. Following 2015 this, the government, which came to power in 2015, attempted to bring about a new constitution, which included 20 members on 22 July, and a "Public opinion Committee on constitutional reform". Prime Minister Ranil Wickremesinghe was nominated by the Cabinet of Ministers and presented to them on 10th of 2016. Following this, a new draft was published in the Constituent Assembly on the last 11.01.2019, in the name of experts report. The main objective of this study is to identify and critically clarify the issues that are in the case of the minority community in the cases covered in the draft. Since this is a qualitative study, the data and information required to obtain the information required for the review of the document are obtained from the first and secondary sources. The University Political department lecturers and lawyers were subjected to interview for the first fixed. The official website of the Sri Lanka Parliament (<https://www.parliament.lk/t>) has been used for secondary data and articles and books were used. The data collected is critically described. The results of the study were obtained based on the consolidated method. As a result of the various matters in the proposed constitution, the issues of governance, provincial council, police power, provincial governors, etc., are subject to scrutiny and The solutions have been text.

Keywords: proposed constitution, federal, Constitution, provincial council, minority

அறிமுகம்:

அரசியலில் பங்கு பற்ற மறுப்பீர்களாயின் உங்களை விடத் தாழ்ந்தவர்களால் நீங்கள் ஆளப்படும் நிலையில்தான் அதுபோய் முடியும். அதுவே அதற்கான தண்டனையாகவும் அமைந்து விடுகிறது என பிளேட்டோ கூறியுள்ளார். அரசியலுக்கும் தார்மீகத்துக்குமிடையே எந்த உறவும் கிடையாது என்று மக்கியாவல்லி கூறுவது போன்றும், அரசியலில் முட்டாள்தனம் என்பது குறைபாடு அல்ல என்று நப்போலியன் கூறுவதையும் ஏற்றுக்கொண்டு கல்வி கற்றவர்கள் மௌனித்து இருந்தால் பிளேட்டோ கூறுவது போன்று இலங்கை சிறுபான்மை மக்களின் நிலை மாறிவிடும் என்பதில் ஐயம் கிடையாது. அவ்வாறான ஒரு காலம் வெகுவிரைவில் எம்மை சந்திக்கும் என்பதற்கு உத்தேச அரசியல் அமைப்பின் நகலில் கூறப்பட்டுள்ள திருத்தங்களின் மூலம் தெளிவடைந்து கொள்ளும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

அரசியல் யாப்பு பற்றிய வரைவிலக்கணங்களை அவதானிக்கும் போது பின்வரும் கூற்றுக்களை மிகவும் பொருத்தமானதாக காணமுடிகின்றது.

பிரித்தானிய கலைக்களஞ்சியம் பின்வருமாறு கூறுகின்றது “சட்டவாக்கத்துறை, நிறைவேற்றுத்துறை, நீதித்துறை ஆகியவற்றின் உருவாக்கம், ஒழுங்கமைப்பு, வரைவிலக்கணம் மற்றும் அவற்றுக்கான அதிகாரங்களை வழங்குவதன் பொருட்டு பின்பற்ற வேண்டிய சட்ட போர்வையே அரசியலமைப்பாகும்”¹.

அரசாங்கத்தின் அமைப்பையும் அதன் உறுப்புக்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரப் பார்வையும் அமுல்படுத்த தேவையான பொதுக் கொள்கைகளை நிர்ணயிக்கக் கூடிய எழுதப்பட்ட சட்ட விதிகளினதும் எழுதப்படாத மரபுகளினதும் தொகுப்பே அரசியலமைப்பாகும் இல்ட் கிறைஸ்டின் விளக்கமாகும்². ஓர் அரசின் அடிப்படை சட்டமான அரசியலமைப்பு ஆட்சி முறை தத்துவங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ள முறை சயாதிபத்திய அதிகாரங்கள் பகிரப்பட்டு எவ்வாறு நெறிப்படுத்தப்படுகின்றது என்பது பற்றியும், அவ்வவ் அதிகாரங்கள் எவ்வெவ் நிறுவனங்களுக்கும், தனிநபர்களுக்கும் வரையறுக்கப்படுகின்றது என்பது பற்றியும் அவை செயற்படும் நடைமுறை வந்தகையது என்பது பற்றியும் விளக்கிக் கூறுவது அரசியல் அமைப்பாகும் என்பது முன்னாள் அமெரிக்க நீதியரசர் கூளி என்பவரது பொதுவான விளக்கமாகும்.³

மேற்கூறப்பட்டுள்ள வரைவிலக்கணங்களின் பிரகாரம் ஒரு நாட்டின் அடிப்படைச் சட்டமே அரசியலமைப்பாகும் என்பது விளங்கிக் கொள்ள முடிகின்றது. மேலும் அராஜகத்தில் இருந்து நாட்டை பாதுகாத்து ஆள்வோருக்கும் ஆளப்படுவோருக்கும் இடையில் வரையறைகளை விதித்து அவர்கள் கட்டுக்கோப்புடன் வாழ்வதற்கு வழியமைக்கும் மிகச் சிறந்த சாதனம் அரசியலமைப்பாகும்.

அந்த வகையில் இலங்கை அரசியல் அமைப்பின் வரலாற்றினை அவதானிக்கும் போது இலங்கை முழுவதும் ஆங்கிலேயருடைய ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டதை அடுத்து நாட்டில் முறை முக்கியமான மாற்றங்கள் 1833இன் பின்னர் கொண்டுவரப்பட்டன. கோல்புறக் ஆணைக்குழு சீர்திருத்தம் குறித்து தெரிவித்த ஆலோசனைகளே இவற்றிற்கு அடிப்படையாக அமைந்தன. கோல்புறக் ஆணைக் குழுவின் சிபார்சுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலங்கையின் யாப்பு முறை 1833இல் பிரித்தானிய அரசினால் மாற்றியமைக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர் 1910 இல் அதாவது தேசாதிபதி மக்கலத்தின் காலத்தில் இக்கோரிக்கைகளுள் சிலவற்றைச் சேர்த்து 1912ஆம் ஆண்டு மீண்டும் திருத்தியமைக்கப்பட்டது. மேலும் 1921,1924ஆம் ஆண்டுகளில் மீண்டும் சீர்திருத்தங்களுக்குள்ளானது.

இலங்கையின் அரசியல் திட்ட வளர்ச்சி வரலாற்றின் ஒரு மைல் கல்லாகப் பேசப்படும் டொனமூர் சீர்திருத்தங்கள் 1931 இல் பின்வரும் சிறப்பியல்புகளை கொண்டமைந்தது.

1. அரசாங்க சபை
2. நிருவாக குழுவாட்சி முறை
3. மந்திரி சபை
4. பிரதேசவாரி பிரதிநிதித்துவம்
5. சர்வஜன வாக்குரிமை
6. மூன்று அரசாங்க காரியதரிசிகள்
7. தேசாதிபதியின் அதிகாரங்கள்
8. பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு

டொனமூர் அரசியல் சீர்திருத்தத்தில் அடையாளப்படுத்தப்பட்ட பிரதான குறைபாடுளான கரையோரச் சிங்களவர் கோரிய பூண பொறுப்பாட்சி, கண்டிச் சிங்களவர்கள் கோரிய சமஷ்டியாட்சி, சிறுபான்மையினர் கோரிய இனவாரிப்பிரதிநிதித்துவம், உயர்ந்தோர் குழாம்கோரிய வரையறுக்கப்பட்ட வாக்குரிமை காரணமாகவும், இலங்கை அரசியலில் அக்கறை கொண்ட அனைத்து தரப்பினரையும் அது திருத்திப்படுத்த தவறியமையினாலும் தேசிய இயக்கம் தின் அழுத்தத்தினாலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதே சோல்பரி அரசியலமைப்பாகும். 1947 ல் அறிமுகமான இவ்வாப்பின் சிறப்பியல்புகளாக,

1. பாராளமன்றம்
2. கபினட் ஆட்சிமுறை
3. சிறுபான்மையோர் காப்பீடுகள்

¹ வேலுப்பிள்ளை குணரத்தினம்,2008.”இலங்கையின் அரசியற் திட்டத்தின் பரிணாம வளர்ச்சி”,பக்:01

² வேலுப்பிள்ளை குணரத்தினம்,2008.”இலங்கையின் அரசியற் திட்டத்தின் பரிணாம வளர்ச்சி”,பக்:02

³ வேலுப்பிள்ளை குணரத்தினம்,2008.”இலங்கையின் அரசியற் திட்டத்தின் பரிணாம வளர்ச்சி”,பக்:02

4. பொதுச் சேவை ஆணைக்குழு
5. நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு
6. மகாதேசாதிபதியின் அதிகாரங்கள் என்பன அமைந்தன.

அதனைத் தொடர்ந்து கலாநிதி கொல்வின் ஆர் . டி. சில்வா தலைமையில் ஒரு யாப்பு நிர்ணய சபை அமைக்கப்பட்டு முதலாம் குடியரசு அரசியலமைப்பு 1972 மே 22 நடைமுறைக்கு வந்தது இந்த யாப்பே இலங்கையை முதன் முதலில் குடியரசாகப் பிரகடனப்படுத்தியதுடன் சுதந்திர இலங்கையின் அரசியலமைப்பு வரலாற்றின் ஒரு முக்கிய கால கட்டத்தையும் பிரதிபலித்தது. இதன் சிறப்பியல்புகளாக

1. மக்கள் இறைமை
2. அரசுகொள்கை வழிகாட்டித் தத்துவங்கள்
3. அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும்
4. அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம்
5. தேசிய அரசுப் பேரவை
6. குடியரசின் ஜனாதிபதி
7. குடியரசின் பிரதமர்
8. பொதுச் சேவை
9. நீதிச் சேவை
10. மொழியும் மதமும்

இதனைத் தொடர்ந்து சுதந்திர இலங்கையில் நடைபெற்ற எட்டாவது பாராளுமன்றத்தேர்தலில் 139 அதிகப்படியான ஆசனங்களைப்பெற்று ஆட்சிக்கு வந்த ஐக்கியதேசியக்கட்சியினால் உருவாக்கப்பட்டதே 1978ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பாகும். இவ்வாப்பின் சிறப்பியல்புகளாக

1. மக்கள் இறைமை
2. அரசுகொள்கை வழிகாட்டித் தத்துவங்கள்
3. அடிப்படை உரிமைகள்
4. நிறைவேற்றதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி
5. விகிதாசார தேர்தல் முறை
6. பாராளுமன்றம்
7. கபினட்
8. நீதிச்சேவை
9. ஒம்புட்ஸ்மன்
10. ஒப்பங்கோடல்
11. பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு
12. அரசியலமைப்புக்கான 13ஆவது திருத்தச்சட்டம்
13. அரசியலமைப்புக்கான 17ஆவது திருத்தச்சட்டம்

1987 ஜூலை 29ஆம் திகதி இலங்கை- இந்திய ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. இவ்வொப்பந்தத்தின் இரண்டாவது உறுப்புரையின் கீழ் பரிந்துரைக்கப்பட்ட மாகாணசபைகள் இரண்டாவது குடியரசு அரசியலமைப்பிற்கான 13ஆவது திருத்தமாக 1987இல் சேர்க்கப்பட்டது. இதுவே 13ஆவது திருத்தச்சட்டம் என்பதாகும்.

நாட்டின் பிரதான துறைகளின் உண்மை போக்கற்று அரசியல் செல்வாக்கு உட்பட்டதன் காரணமாக நாட்டின் பொதுமக்களாலும், சர்வதேசத்தின் விமர்சனத்திற்கும் பொலிஸ் சேவை, பகிரங்க சேவை, நீதித்துறை என்பன உள்ளாகி அந்நிறுவனங்களின் மீதான நம்பிக்கை நலிவடைந்தது. இதன் காரணமாக 2001ல் இலங்கை அரசியல் வரலாற்றின் திருப்புமுனையாக மாறியதுதான் 17ஆவது திருத்தமாகும். இதன் மூலம் அரசியலமைப்புப் பேரவையை தாபிக்க முடிந்தது.

18 வது அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின் மூலமாக ஜனாதிபதி பதவியில் இருக்கக்கூடிய காலம் வரையறை அற்றதாக ஆக்கப்பட்டது. 1978ல் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட அரசியல் யாப்பின் மூலம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதி முறையின் கீழ் கொடுக்கப்பட்ட மிகப் பிரமாண்டமான அதிகாரங்களுக்கும் மேலாக, நீதிமன்றம், பொலிஸ், தேர்தல் ஆணைக் குழு மற்றும் மத்திய வங்கி மீதும் கணிசமான அதிகாரமும் புதிய திருத்தத்தில் ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்டது. 17 வது திருத்தத்தில் கூறப்பட்ட அம்சங்கள் 18 வது திருத்தத்தின் மூலம் செயல் இழக்கப்பட்டதுடன் முக்கியமாக ஜனாதிபதி ஒருவர் இரு தடவைக்கு மேல் ஜனாதிபதி தேர்தலில் போட்டியிடலாம் என்ற நிலை தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அரசாங்கத்தின் அனைத்து அதிகாரங்களும், தீர்மானங்கள் மேற்கொள்ளும் அழுத்தங்களும் ஜனாதிபதியிடம் கையளிக்கப்படும் சட்டமாகும். பாராளுமன்றத்தின் தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளும் அதிகாரம் ஜனாதிபதியே தம்வசப்படுத்திக் கொண்டார். அதற்கமைய சுயாதீனமான ஆணைக்குழுக்கள் இல்லாதொழிக்கப்பட்டு அதற்குப் பதிலாக பொம்மலாட்ட சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. நீதிமன்றமும் பொலிசும் ஜனாதிபதியின் தேவைகளுக்கேற்ப செயற்பட்டன.

ஐனாதிபதி, முன்னால் தேசாதிபதியினதும், பிரதமரினதும் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தினார். ஐனாதிபதி அமைச்சரவையின் பிரதானி ஆவார். பிரதம நீதியரசர், சட்டமா அதிபர், பொலிஸ்மா அதிபர், இராணுவத் தளபதிகள் ஆகிய அனைவரையும் ஐனாதிபதியே நியமித்தார். அதேசமயம் பாதுகாப்பு அமைச்சுப் பதவியையும், நிதியமைச்சுப் பதவியையும் அவரே வைத்துக்கொண்டார். முதலீட்டுச் சபை, தென்னிலங்கை அதிகார சபை, அதிவேக நெடுஞ்சாலைகள், துறைமுகம், மின் உற்பத்தி நிலையங்கள் ஆகிய அனைத்தும் எதுவித சட்டமுமில்லாமல் ஐனாதிபதி தன்வசமே வைத்துக் கொள்வதற்கு இத்திரத்தம் ஏதுவாக அமைந்தது.

இவ்வாறான ஆபத்து மிக்க நிலையில் இருந்து நாட்டையும் அரசையும் மீட்டெடுக்கவே 19 வது திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டது. அதன் அடிப்படையில் பின்வரும் விடயங்கள் பிரஸ்தாபிக்கின்றன.

18ஆவது திருத்தத்தின் சகல அதிகாரங்களையும் தம்வசப்படுத்திக் கொள்வதன்மூலம் “அரசு நானே” என்ற கருத்தே பிரதிபலித்தது. 19ஆவது திருத்தத்தின்மூலம் “அரசு என்பது மக்களே” எனக் கருதப்பட்டு. ஆனால், அது முழுமையாக நிறைவேறவில்லை. ஐனாதிபதிப் பதவியை ஒருவர் இரண்டு தடவைகள் மாத்திரமே வகிக்க முடியும் என்ற நிலைப்பாடே ஆரம்பத்தில் இருந்தது. 18ஆவது திருத்தத்தின் மூலம் இந்த மட்டுப்பாடு நீக்கப்பட்டமையால் தான் விரும்பிய காலம்வரை ஐனாதிபதிப் பதவியை வகிக்க முடியும் என்று திருத்தப்பட்டு. 19ஆவது திருத்தத்தின் மூலம் மீண்டும் ஐனாதிபதி பதவி இரு தவணைகளுக்கு மாத்திரம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டது.

பாராளுமன்றத்தின் முதலாவது கூட்டத்தொடர் இடம்பெற்று ஓராண்டிற்குப் பின்னர் பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்கும் அதிகாரம் 19ஆவது திருத்தத்தின் மூலம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டது . தற்போது அவ்வாறு பாராளுமன்றம் கூடி 4 1 / 2 ஆண்டுகளின் பின்னரே பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட முடியும். ஆனால், பாராளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மையான உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றத்தைக் கலைப்பதற்கு ஓர் பிரேரணையை அங்கீகரிப்பார்களேயாயின் பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்க முடியும் ,

அமைச்சுப் பதவிகளின் எண்ணிக்கைகளை 30 ஆக மட்டுப்படுத்த வேண்டுமெனவும், அமைச்சரவை அந்தஸ்து இல்லாத அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கையை 40 ஆக மட்டுப்படுத்த வேண்டுமெனவும் 19ஆவது திருத்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஒரு மாற்றம் ஏற்படுத்தப்பட்டாலும் சில மட்டுப்பாடுகளும் உண்டு.

முன்னர் சில சட்டங்களை , அவசர அவசரமாக , இரண்டு முன்று நாட்களில் பாராளுமன்றம் அங்கீகரித்தது . தற்போது பாராளுமன்றத்தின் ஒழுங்குப் பத்திரத்தில் உள்ளடக்குவதற்கு 14 நாட்களுக்கு முன்னர் பகிரங்கப்படுத்த வேண்டுமெனக் கூறப்படுகிறது. ஒரு போட்டியின் மூலம், ஐனாதிபதிப் பதவிக்கு ஒருவர் நியமிக்கப்பட்ட பின்னர், இரண்டு வாரங்களுக்குள் பதவியை ஏற்க வேண்டும் . நல்ல நேரம் , சாத்திரம் என்பவற்றைப் பார்த்து காலம் கடந்த சட்டத்தில் இடமில்லை. அதன்போது எஞ்சிய பதவிக்காலம் இரத்தாகிவிடும், இனாதிபதி பதவிக்கான தேர்தல், தேர்தல் ஆணைக்குழுவின் ஆலோசனைகள் மற்றும் நியமங்களுக்கு ஏற்ப இடம்பெறும். ஐனாதிபதியின் நடவடிக்கைகளை பாராளுமன்றத்தில் கேள்விக்குட்படுத்த முடியும் . முன்னர் அவ்வாறு இனாதிபதியின் நடவடிக்கைகளை கேள்விக்கு உட்படுத்த முடியாது. ஐனாதிபதிக்கு எதிராக வழக்கு தாக்கல் செய்ய முடியாது என்று முன்னர் உருந்த அரசியலமைப்புச்சட்டத்தில் ஒரு மாற்றம் கொடுவரப்பட்டு அடிப்படை மனித உரிமைகள் மீறல்கள் தொடர்பாக ஐனாதிபதிக்கு எதிராக வழக்குத் தொடர முடியும் என அரசியலமைப்பு திருத்தப்பட்டது

இதனைத் தொடர்ந்து 2015ல் ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கம் உத்தேச அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தம் எனும் வடிவில் புதியதொரு முழுமையான திருத்தம் நோக்கி அரசியலமைப்பு நகர்த்தியுள்ளது. இதற்காக 2015 December 22 ஆம் 20 அங்கத்தவர்களை உள்ளடக்கிய “ அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தம் தொடர்பான பொதுமக்கள் கருத்தறி குழு” அமைச்சரவையினால் நியமிக்கப்பட்டு, 2016 May 10 ஆம் திகதி பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க அவர்களிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து நிபுணர்களின் அறிக்கை என்ற பெயரில் புதிய நகல் யாப்பு கடந்த 11/01/2019 அன்று அரசியலமைப்பு சபையில் வெளியிடப் பட்டிருக்கின்றது

ஆய்வு நோக்கம்:

1. புதிய திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்படுகின்ற போது இதன் மூலம் இந்நாட்டின் சிறுபான்மை சமூகங்கள் எவ்வாறான பாதுகாமான விடயங்களை சந்திக்கின்றனர் என்பதை கண்டறிதல்

2. சிறுபான்மையினரின் அரசியலமைப்பு ரீதியான ஒடுக்குமுறைகளுக்கு பொருத்தமான தீர்வுகளை மும்மொழிதல்

ஆய்வுப் பிரச்சினை:

பல்லின சமூகம் வாழும் இலங்கை நாட்டில், மக்களை ஆளுவதற்காக ஏற்படுத்தப்படும் அரசியல் அமைப்பானது இந்நாட்டில் வாழும் சிறுபான்மையினரை பாதிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளமையை உத்தேச அரசியல் நகல் யாப்பின் ஊடாக அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பிரச்சினையானது எதிர்கால இலங்கையினரின் சமாதானம் மிக்க வாழ்வில் கேள்விக்குறியாக அமையும் என்பது ஆய்வுப்பிரச்சினையதாகும்.

ஆய்வு முறையியல்:

இது பண்புசார் (Qualitative) ரீதியிலான ஆய்வாக அமைவதால், விமர்சனம், விடய விபரிப்பினை மேற்கொள்ளத் தேவையான தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு தேவையான தரவுகளும் தகவல்களும், முதலாம் மற்றும் இரண்டாம் நிலைத் தரவு மூலங்களில் இருந்து பெறப்பட்டுள்ளன. முதலாம் நிலைத்தரவுகளுக்காக பல்கலைக்கழக அரசியல் துறை விரிவுரையாளர்கள், வழக்கறிஞர்கள் ஆகியோர் நேர்காணலுக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். இரண்டாம் நிலைத் தரவுகளுக்காக இலங்கை பாராளுமன்றத்தின் (<https://www.parliament.lk/ta>) இணையதளம் பயன்படுத்தப்பட்டதுடன் இரசியல் கட்டுரைகள், புத்தகங்கள் என்பன பயன்படுத்தப்பட்டன. சேகரிக்கப்பட்ட தரவுகள் விமர்சன ரீதியில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆய்வு முடிவுகள் தொகுத்தறி முறையினைக் அடிப்படையாகக் பகுப்பாய்வு செய்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டன.

கலந்துரையாடலும் பகுப்பாய்வும்

இலங்கையானது நீண்டகால அரசியல் திட்ட வளர்ச்சியினைக் கொண்டிருந்தாலும் 1970 க்குப் பின்னரே இலங்கை மக்கள் தமக்கான ஒரு அரசியலமைப்பை உருவாக்க முனைந்தனர் 1972 ஆம் ஆண்டு சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவின் தலைமையில் முதலாம் குடியரசு அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டாலும் அது நீண்டகாலம் நிலைத்து நிற்கவில்லை 1977 ஆம் ஆண்டு தேர்தலைத் தொடர்ந்து J.R ஜெயவர்த்தனா தலைமையிலான அரசாங்கம் ஆட்சிக்கு வந்தவுடன் 1978 ஆம் ஆண்டு புதிய அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இதன்படி இவர் நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதிமுறையையுடைய அரசியலமைப்பினை இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தியதுடன் இவ்வரசியலமைப்பானது ஒற்றையாட்சி தன்மையுடையதாகவும் எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பாகவும் காணப்படுகின்றது. மேலும் இது 13,17,18,19,20 திருத்தங்களுடன் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் 2015 ஆம் ஆண்டு ஆட்சிமாற்றத்தின் பின்னர் இவ் அரசியலமைப்பினை முழுமையாக மாற்றுவதற்கான யோசனைகள் முன்வைக்கப்பட்டு அதற்கான செயற்திட்டமும் நிறைவடைந்துள்ளது.

இதன் பின்னணியில் உத்தேச அரசியலமைப்பில் பின்வரும் பிடயங்கள் சிறுபான்மை சமூகத்தின் இருப்பை பாதிக்கும் விடயங்களாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

1. ஒற்றையாட்சி அரசு/ சமஷ்டி அரசு

உறுப்புரை 1: " Sri Lanka Republic which is an aekiya rajyaya/ Orumitha nadu, consisting of institutions of the Centre and of the Provinces...."

இதன் பொருள் 'இலங்கைக் குடியரசு என்பது மத்தியினதும் மாகாணத்தினதும் நிறுவனங்களை உள்ளடக்கிய ஒரு ஏக்கிய ராஜ்யாய/ ஒருமித்த நாடாகும்.

தற்போதைய அரசியலமைப்பில்

தமிழில் "இலங்கைக் குடியரசு ஒற்றையாட்சியுடைய அரசாகும்" என்றும்

சிங்களத்தில் "ඊරීலங்கා ஜனரஜ்ய ஏக்கிய ரஜ்யகி" என்றும்

ஆங்கிலத்தில் "The Republic of Sri Lanka is a Unitary State" என்றும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

மேலே குறிப்பிட்டது போன்று இடைக்கால அறிக்கையில் பிரேரிக்கப்பட்டிருக்கும் உத்தேச அரசியலமைப்பின் உறுப்புரையை ஆராய்வோம்.

இங்கு ‘நிறுவனம்’ என்பது சாதாரண நிறுவனமல்ல. அரசதுறைகளாகும். ஒற்றையாட்சி என்பதன் பொருள் ஒரு அரசாங்கம் என்பதாகும். அதாவது மத்தியில் இருப்பது மாத்திரம்தான் அரசாங்கம். எனவே, ஒற்றையாட்சி என்பது மத்திக்கு உரிய நிறுவனங்களை (சட்டவாக்க, நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறை) மாத்திரம்தான் உள்ளடக்கும். மாகாணத்தில் இருப்பவை ‘உப’ அந்தஸ்தில் இருப்பவை. அவை மத்திய நிறுவனங்களுடன் இணையாக கொண்டுவரமுடியாது.

இங்கு இலங்கைக்குடியரசு மத்திய, மாகாண நிறுவனங்களை உள்ளடக்கியது என்று கூறுவதன்மூலம் மத்திய அரசும் மாகாண அரசும் சமாந்தர நிலைக்கு கொண்டுவரப்படுகின்றது. இதுதான் ‘சமஷ்டி’யின் வெளிப்படையான அடையாளமாகும். ஆனால் சமஷ்டி என்ற சொல்லை வெளிப்படையாகப் பாவிக்காமல் ‘ஏக்கிய ராஜ்ய’ என்ற ஒற்றையாட்சியைக் குறிக்கும் சொல்லைப் பாவித்து அதற்கு சமஷ்டிக்குரிய மத்தியும் மாகாணமும் ஒரே அந்தஸ்து என்ற தன்மை நாசூக்காக கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்றது.

சமஷ்டிக்குரிய சட்டவிளக்கம் தெரியாவிட்டாலும் ஆங்கில பிரதியில் ஏன் ஆங்கிலச் சொல்லான ‘Unitary State’ என்று குறிப்பிடாமல் சிங்களச் சொல்லான **ஏக்கிய ராஜ்ய** குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது என்பது சிந்திக்கப்பட வேண்டிய விடயமாகும். இங்குதான் ஒரு சமூகம் முழுமையாக பாதிக்கப்படுவதற்கான அஸ்த்திவாரம் இடப்பட்டுள்ளது. அதேநேரம் தமிழர்களைத் திருப்பிப்படுத்த ‘ஒருமித்த நாடு’ என்ற சொற்றொடர் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. ஒன்று என்றால் ‘ஒருமித்தல்’ என்ற ஒரு விடயம் எழாது. ஒன்றுக்குமேற்பட்டவை இருக்கும்போதுதான் அவைகள் ‘ஒருமித்த’ என்றொரு விடயத்தைக் குறிப்பிடலாம். இதன்பொருள், ‘ஆண்ட சமூகம் ஆள நினைப்பது தவறா?’ என்ற அவர்களின் கோசத்தின் பின்னால் உள்ள ஒரு காலத்தில் ஈழம் தனி ராஜ்யமாக இருந்தது. எனவே, அவ்வாறு ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட நாடுகளாக இருந்தவை இன்று ஒன்றுபட்டு ஒருமித்த நாடாக இருக்கின்றது’ என்ற அர்த்தத்தில் அந்தசொல் பாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவர்கள் கோருகின்ற சுயநிர்ணய உரிமையும் அங்கீகரிக்கப்படுமானால் எதிர்காலத்தில் தனிநாடு பிரகடனப்படுத்தப்படுமானால் சர்வதேச அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதை ‘இந்த ஒருமித்த நாடு’ என்பதை இலங்கை அரசு யாப்பிலேயே கொண்டுவர இணங்கியிருக்கலாம் என்பதும் இங்கு வினாவாக தொக்கி நிற்கின்றது. எனவே, பெயர்தான் ஏக்கிய ராஜ்யவே தவிர அது ஒரு அரசாங்கமல்ல மாறாக சமாந்தரமான மத்திய மற்றும் மாகாண அரசாங்கங்களைக் கொண்ட “ சமஷ்டியாகும்”.

இதனை வலுப்படுத்தும் சான்றுகள்:

1. சர்வதேச சட்டம் - 1933 (International Law - Montevideo Convention on the Rights and Duties of States -1933)

சர்வதேச சட்டத்தின் பிரகாரம் ஒரு அரசு பின்வரும் தகுதிகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

1. நிரந்தர மக்கள் தொகை
2. வரையறுக்கப்பட்ட பிரதேசம்
3. அரசு
4. மற்ற மாநிலங்களுடனான உறவில் நுழைவதற்கான திறன்
2. அத்தியாயம் 13(145): மாகாண சபைகளுக்கு அரசியலமைப்பில் வழங்கப்பட்ட அதிகாரத்தைத் திருத்துவதற்காக, நீக்குவதற்காக அல்லது மாற்றுவதற்காக ஒரு சட்ட மூலம் கொண்டு வரப்படுமானால் அது மத்திய பாராளுமன்றத்தின் இரு சபைகளிலும் 2/3 பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்படுவதோடு சர்வஜன வாக்கெடுப்பிலும் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்
3. உறுப்புரை 132, மாகாண சபையின் சட்டவாக்க அதிகாரத்திற்கான மேலதிக காப்புறுதி தொடர்பாக பேசுகின்றது. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட உறுப்புரை 145இன் பிரகாரம் பாராளுமன்றத்தின் இரு சபைகளும் 2/3 பெரும்பான்மையுடனும் சர்வசன வாக்கெடுப்பும் நடாத்தி ஒரு சட்டத்தை பாராளுமன்றம் உருவாக்கினாலும் அதே விடயம் தொடர்பாக மாகாண சபை உருவாக்குகின்ற சட்டம் அந்த பாராளுமன்ற சட்டத்தை மேலிவிடும். இங்கு சர்வஜன வாக்கெடுப்பு பெறுமதியற்றதாக மாறிவிடுகின்றது

145தில் கூறப்பட்டுள்ள அதிஉயர் இறைமையான சர்வஜன வாக்கெடுப்பானது 132ல் கூறப்படும் “அதே விடயம் தொடர்பாக மாகாண சபை உருவாக்குகின்ற சட்டம் அந்த பாராளுமன்ற சட்டத்தை

மேவிவிடும்” என்னும் வசனத்தின் மூலம் மாகாண சபைதான் இங்கு மேலோங்கி நிற்கின்றது. எனவே எப்போது மத்திய அரசால் தலையீடு செய்ய முடியாது எனும் நிலை தோற்றம் பெறுமோ அங்கு பூரண சமஷ்டி உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே 9 மாகாணங்களிலும் சமஷ்டி எனும் நிலைக்கான அதிகாரத்தை அரசியலமைப்பு வழங்குவதனால் வட கிழக்கைத் தவிர்த்து ஏனைய அனைத்து மாகாணங்களிலும் ஆளப்படும் சமூகமாக மாற்றப்படும் நிலையே சிறுபான்மை சமூகத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ளது.

2. அத்தியாயம்: மாகாண சபைகள்

1. அத்தியாயம் 13(145): மாகாண சபைகளுக்கு அரசியலமைப்பில் வழங்கப்பட்ட அதிகாரத்தைத் திருத்துவதற்காக, நீக்குவதற்காக அல்லது மாற்றுவதற்காக ஒரு சட்ட மூலம் கொண்டு வரப்படுமானால் அது மத்திய பாராளுமன்றத்தின் இரு சபைகளிலும் 2/3 பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்படுவதோடு சர்வஜன வாக்கெடுப்பிலும் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்
2. உறுப்புரை 132, மாகாண சபையின் சட்டவாக்க அதிகாரத்திற்கான மேலதிக காப்புறுதி தொடர்பாக பேசுகின்றது. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட உறுப்புரை 145இன் பிரகாரம் பாராளுமன்றத்தின் இரு சபைகளும் 2/3 பெரும்பான்மையுடனும் சர்வசன வாக்கெடுப்பும் நடாத்தி ஒரு சட்டத்தை பாராளுமன்றம் உருவாக்கினாலும் அதே விடயம் தொடர்பாக மாகாண சபை உருவாக்குகின்ற சட்டம் அந்த பாராளுமன்ற சட்டத்தை மேவிவிடும். இங்கு சர்வஜன வாக்கெடுப்பு பெறுமதியற்றதாக மாறிவிடுகின்றது

தற்போதைய 13 வது திருத்தத்தின் கீழ் மாகாணசபைக்கு வழங்கப்பட்ட எந்தவொரு அதிகாரத்தையும் மாற்றவோ அல்லது மாகாணசபை முறைமை நீக்கவோ பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் இருக்கின்றது. தேவை 2/3 பெரும்பான்மை, அவ்வளவுதான். அது ஒரு procedural limitation மாத்திரமே. எனவே, பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. பாராளுமன்றம் மீயுயர்வானது மாகாணசபை அதன்கீழானது என்ற ஒற்றையாட்சித் தத்துவம் நிலைநிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. மாகாணசபைக்கு வழங்கப்பட்ட அதிகாரம் தொடர்பாக பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் கட்டுப்படுத்தப்படுமானால் அங்கு substantive limitation வந்துவிடும். இப்பொழுது புதிய நகல் யாப்பில் பாராளுமன்றத்திற்கு மாகாணசபை தொடர்பாக substantive limitation கொண்டுவரப்பட்டுள்ளதா? என ஆராய்வோம்.

புதிய நகல் யாப்பின் சரத்து 145 இது பற்றிக் கூறுகின்றது. அதாவது மாகாணசபைகளுக்கு அரசியலமைப்பில் வழங்கப்பட்ட அதிகாரத்தை திருத்துவதற்காக, நீக்குவதற்காக அல்லது மாற்றுவதற்காக ஒரு சட்டமூலம் கொண்டுவரப்படுமானால் அது பாராளுமன்றத்தினதும் இரண்டாவது சபையினதும் (மேல் சபை) 2/3 பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்படுவதோடு சர்வஜன வாக்கெடுப்பிலும் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். மாகாணசபை விவகாரத்திலும் பாராளுமன்றத்திற்கு substantive limitation கொண்டுவரப்படுகின்றது. அதாவது பாராளுமன்றம் சுயமாக செயற்படும் அதிகாரம் நிரந்தரமாக முடக்கப்படுகிறது. இந்த substantive limitation தான் சமஷ்டி என அழைக்கப்படுகிறது.

மேற்படி சரத்து 145 மாகாணசபையின் மொத்த அதிகாரத்திற்கான (சட்டவாக்க, நிறைவேற்று மற்றும் நிதித்துறை) காப்பீடு தொடர்பாக பேசுகின்றது. புதிய நகல் யாப்பின் சரத்து 132 மாகாணசபையின் சட்டவாக்க அதிகாரத்திற்கான மேலதிக காப்பீடு தொடர்பாக பேசுகின்றது. இதன்பிரகாரம் மாகாணசபையின் நிரலில் (Provincial List) குறிப்பிடப்பட்ட எந்தவொருவிடயம் தொடர்பாகவும் பாராளுமன்றம் ஒரு சட்டம் இயற்றுவதாயின் அதற்கு அனைத்து மாகாணசபைகளும் சம்மதிக்க வேண்டும். (ஒரு மாகாணசபை சம்மதிக்காவிட்டாலும் முடியாது) அல்லது 2/3 பெரும்பான்மையால் அதனை நிறைவேற்றுவதோடு அது சர்வஜன வாக்கெடுப்பில் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறு அங்கீகரிக்கப்பட்டு சட்டமாக்கப்பட்டாலும் அதே விடயம் சம்பந்தமாக மாகாணசபை அதன்பிறகு சட்டமியற்றுவதை அது பாதிக்காது. அவ்வாறு சட்டமியற்றினால் அந்த சட்டத்திற்கும் அதேவிடயம் சம்பந்தமாக மாகாணசபை இயற்றிய சட்டத்திற்கும் இடையில் முரண்பாடுகள் இருந்தால் மாகாணசபையின் சட்டமே அந்த முரண்பாடுகளைப் பொறுத்தவரை செல்லுபடியாகும். அதாவது பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் சர்வஜனவாக்கெடுப்பும் நடாத்தி ஒரு சட்டத்தை பாராளுமன்றம் உருவாக்கினாலும் அதேவிடயம் தொடர்பாக மாகாணசபை உருவாக்குகின்ற சட்டம் அந்த பாராளுமன்ற சட்டத்தை மேவும். இங்கு சர்வஜன வாக்கெடுப்பே பெறுமதியற்றதாக மாறுகின்றது. அதாவது மாகாணசபை அதிகாரங்கள் தொடர்பாக பாராளுமன்றம் சுயமாக செயற்படும் அதிகாரம் முழுமையாக முடக்கப்படுகின்றது. மக்களின் அதிகாரம் அரசியலமைப்பில் மாகாணசபைகளுக்கு வழங்கிய அதிகாரங்களைத் திருத்துவதில்

செல்லுபடியாகும். ஆனால் அவ்வாறு வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்களின்கீழ் சாதாரண சட்டங்களை ஆக்குவதில் செல்லுபடியாகாது.

உதாரணமாக கல்வி அதிகாரம் மாகாணங்களுக்குரியது என்று அரசியலமைப்பில் கூறப்பட்டால் பின்னர் கல்வி அதிகாரத்தை அல்லது ஒரு பகுதியை மத்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் கொண்டுவர வேண்டுமாயின் சர்வஜன வாக்கெடுப்பு வேண்டும். அதே கல்வி அதிகாரத்தின் கீழ் மத்திய அரசாங்கம் தேசிய பாடசாலை போன்று ஒரு புதிய பாடசாலைமுறைமையை அல்லது ஒரு புதிய கல்வித்திட்ட முறைமையை உருவாக்க ஒரு சாதாரண சட்டத்தைக் கொண்டுவர வேண்டுமானால் அனைத்து மாகாணசபைகளும் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். அல்லது 2/3 உடன் சர்வஜன வாக்கெடுப்பும் வேண்டும். அதன்பின் மாகாணசபை விரும்பினால் அவற்றிற்கு முரணான சொந்த பாடசாலை முறைமை அல்லது கல்வி முறைமையை அவர்களது சட்டத்தினால் உருவாக்கினால் அதுதான் செல்லுபடியாகும்.

3. மாகாண ஆளுனர்:

மாகாண ஆளுனர் நியமனம் மாகாண சபைகளின் சுயாதீன தனையயினை கேள்விக்குட்படுத்தும் வகையில் ஆளுனர்களின் தலையீடு காணப்படுகின்றமையை நீக்கும் வகையில் மாகாண ஆளுனர்கள் முதலமைச்சரின் சிபாரிசினடிப்படையில் ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படுதல் வேண்டும் என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதன்படி நியமிக்கப்படுகின்ற ஆனை முதலமைச்சரின் செல்லப்பிள்ளையாக தொழிற்படும் நிலை, ஆளும் கட்சியின் பிரதிநிதியாக தொழிற்படும் நிலை என்பன காணப்படும். எனவே ஆளுனர் நியமனம் அரசியலமைப்பு பேரவையின் சிபாரிசினடிப்படையில் ஜனாதிபதியினால் மேற்கொள்ளப்படுவதுடன் ஆளுனர் மாகாணசபை நிர்வாகத்தில் தலையீடு மேற்கொள்ளாத வண்ணம் ஆளுனரின் அதிகாரம் வரையறுக்கப்படுதல் வேண்டும்

4 உறுப்புரை 237(1): ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்காகவும் மாகாண சபையொன்று தாபிக்கப்படுதல் வேண்டும். உறுப்புரை 237(3): அருகருகேயுள்ள இரண்டு அல்லது மூன்று மாகாணங்கள் ஒரு நிர்வாகக் கூறாக அமைவதற்கு அல்லது சொந்த மாகாண சபையுடன் தனிவேறான ஆளுனர் மற்றும் பிரதான அமைச்சர், அமைச்சர்கள் சபையுடன் இயங்குவது பற்றி இக்குறிப்பிட்ட மாகாணம் ஒவ்வொன்றினதும் மக்களின் மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றில் அங்கீகரிக்கப்படுவதற்கமைய தீர்மானிக்கப்படும்

4. பொலிஸ் அதிகாரம்

254: இலங்கை பொலிஸ் சேவை பின்வருவனவற்றைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

1. இலங்கை தேசிய பொலிஸ்
2. இலங்கை மாகாண பொலிஸ்
3. மாகாண பொலிஸ் சட்டம் சீர்குலைந்துள்ள சூழ்நிலையில் மாகாண பொலிசாரால் அதனை கையாள முடியாது என முதலமைச்சர் கருதும் சந்தர்ப்பத்தில் அவர் மத்திய பொலிசாரின் உதவியை நாடலாம்.
4. இதன்போது பொலிஸ் மா அதிபர் மேலதிக பொலிசாரை அனுப்பி வைக்க முடியும்.
5. அவ்வாறு அனுப்பப்படும் மேலதிக பொலிசார் மாகாண நிர்வாகத்தின் கட்டுப்பாட்டிலேயே செயற்படுவர்.

ஒரேயொரு அரசாங்கத்தின்கீழ் (மத்திய அரசாங்கம்) அதுவும் நமது பலமான முட்டுக்களில் தங்கியிருக்கின்ற அரசாங்கத்தின் கீழேயே சிறுபான்மை சமூகத்திற்கு ஏராளமான பிரச்சினைகள்.

அளுக்கம், திகண, கின்த்தோட்டை, பேருவளை பிரச்சினைகள் மற்றும் உழ்கிய்யா கொடுப்பதில் குழப்பம், ஹலால் உண்பதற்கே பிரச்சினை. முஸ்லிம்கள் அறியாததனமாக ஏதாவது தூபியில் நின்று படம் எடுத்து ஒரு வருடத்தின்பின் அது முகநூலில் பதிவேற்றப்பட்டாலும் சட்டம் பாய்கிறது. ஆனால் அவர்களும் ஏறுகிறார்கள். படம் எடுக்கிறார்கள். அவை முகநூல்களில் உலாவருகிறது. அதன்பிரதி சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சருக்கும் அனுப்பிவைக்கப்படுகிறது. ஆனால் சட்டம் அங்கு செயல்படுவதில்லை. முஸ்லிம்கள் ஏறியபோது ஆக்ரோஷமாக பேசிய அமைச்சர் இங்கு வாய்திறக்க மாட்டார். இவ்வாறு பிரச்சினை, பிரச்சினை என்று பிரச்சினைப்பட்டியல் நீண்டது. இன்று மீண்டும் பௌத்த பிக்குகளின் அட்டகாசம் முல்லைத்தீவு செம்மலை, நீராவிடி பிள்ளையார் ஆலயம் என இதன் தொடர் தெர்ந்து கொண்டே உள்ள நிலையில் பொலிசாரின் நடவடிக்கைகள் மௌனமானதாகவே உள்ளது. இங்கு கைலப்பு ஏற்பட்டு நிலமை உக்கிரமடையுமானால் சமூகத்தின் நிலை என்னவாகும் என்பது வரலாற்று நெடுகிலும் அனுபவித்து வருகின்றோம்.

இதனை 50% சமஷ்டி உள்ள இந்தியாவிடின் ஒப்பீட்டு ஆராய்வோம்.

இந்தியாவில் மேற்குவங்க மாநிலத்தின் முதலமைச்சர் மம்தா பானர்ஜி ஆளும் பி ஜே பி இற்கு எதிரானவர். சில மாதங்களுக்குமுன் பி ஜே பி யின் தலைவர் அமிதஷா தலைமையில் பல மாநிலங்களில் ரத யாத்திரை சென்றார்கள். அவர்கள் மேற்குவங்கத்திலும் செல்லத் திட்டமிட்டார்கள். முதலமைச்சர் மம்தா அனுமதி மறுத்துவிட்டார். இறுதியில் இந்திய மத்திய ஆளுங்கட்சியின் தலைவருக்கே ரத யாத்திரை செல்ல முடியவில்லை.

இந்தியாவின் மிகப்பெரிய மாநிலம் உத்தரபிரதேசம். அதன் முதலமைச்சர் யோகி ஆதித்யநாத் இரண்டொரு மாதங்களுக்கு முன் மேற்குவங்கத்திற்கு வரவிருந்தபொழுது அவரது ஹெலிகாப்டர் இறங்குவதற்கு மம்தா பானர்ஜி அனுமதி மறுத்து மறுத்துவிட்டார். இறுதியில் அவரால் வரமுடியவில்லை.

அதே மேற்குவங்க மாநிலத்தில் பாரிய ஊழல் நிகழ்ந்திருப்பதாக மத்திய புலனாய்வு நிறுவனமான CBI உச்ச நீதிமன்ற உத்தரவின் பேரில் விசாரணை நடாத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. கடந்த இரண்டு வாரங்களுக்குமுன் கொல்கட்டா பொலிஸ் ஆணையரை கைதுசெய்வதற்காக சுமார் 40, CBI அதிகாரிகள் கொல்கட்டா வந்திருந்தார்கள். இந்த CBI நேரடியாக பிரதமர் நரேந்திர மோடியின் கீழ் இயங்குகின்ற மிகவும் அதிகாரமிக்க ஒரு நிறுவனமாகும்.

அந்த அதிகாரிகள் பொலிஸ் ஆணையாளரின் அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்தபோது அனைவரும் கைது செய்யப்பட்டார்கள்.

முன்னாள் முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா முதல் தடவை முதலமைச்சராக வந்து அடுத்த தடவை திரு கருணாநிதி முதலமைச்சராக வந்தார். அப்போது ஜெயலலிதா சொத்துக்குவிப்பு வழக்கில் கைதுசெய்யப்பட்டார். அடுத்த தடவை அவர் மீண்டும் முதலமைச்சரானார். கருணாநிதியைக் கைதுசெய்ய பொலிசார் அவரது வீடு சென்றனர். அது மத்தியில் தி மு க துணையுடன் மத்தியில் காங்கிரஸ் ஆட்சி செய்த காலம். பொலிசார் சென்றபோது காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த மிகவும் செல்வாக்குமிக்க மத்திய அரசின் கபினட் அமைச்சரான திரு சிதம்பரம் மற்றும் தி மு க வைச் சேர்ந்த மத்திய பிரதமர் மம்தா பானர்ஜி ஒருவரும் அங்கு இருந்தனர். அவர்கள் பொலிசாரிடம் கருணாநிதி கைதுசெய்யப்படுவதற்கெதிராக எதையோ பேசியிருக்கிறார்கள். உடனடியாக கருணாநிதியுடன் சேர்த்து மத்திய அரசின் அமைச்சர்கள் இருவரும் கைதுசெய்யப்பட்டனர்.

முழுமையான சமஷ்டியில்லாதபோதே மாநில பொலிஸ் அதிகாரம் இவ்வளவு தூரம் பாவிக்கப்படமுடியுமானால் முழுமையான சமஷ்டியும் பொலிஸ் அதிகாரமும் நமது மாகாணங்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றபோது நமது நிலை என்னவாகும் என்பது கேள்விக்குறியாகும். குறிப்பாக கிழக்கிற்கு வெளியே வாழுகின்ற முஸ்லிம்களின் நிலையை பயங்கரமானதாகும். நமது அமைச்சர்களும் கலவர சமயங்களில் ஏதாவது பேசப்போனால் உள்ளே தூக்கிப்போடப்பட மாட்டார்கள் என்பதற்கு எவ்வித உத்தரவாதமும் கிடையாது.

பரிந்துரைகள்

1. ஜனாதிபதி மக்கள் வாக்கின் மூலம் தோந்தெடுக்கப்பட்டு அரசின் தலைவராகவும், ஆயுதப் படைகளின் பிரதான கட்டளைத் தளபதியாகவும் இருப்பதுடன், தேசிய பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தல்கள் ஏற்படும் போதும், சிறுபான்மையோர் நலன்களுக்கு அரசியலமைப்பில் உள்ளடக்கம் பெற்றுள்ள கோட்பாடுகளுக்கு இணக்கமற்ற முறையில் நிறைவேற்று நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படும் போதும், சிறுபான்மையினரின் விவகாரங்களுக்கு அச்சுறுத்தல் ஏற்படும் போதும் முழுமையான தலையீடு செய்வதற்குரிய அதிகாரம் உள்ளடக்கப்படல் வேண்டும்.
2. தேர்தல் தொகுதி முறைமையின் கீழ் ஏற்படக்கூடிய அதீத பெரும்பான்மையை தவிர்த்தலும், இளையோருக்கான வாய்ப்பு மறுக்கப்படும் வகையில் அமையும் தேர்தல் முறைமையானது மாற்றப்படல் வேண்டும். பெண்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள 25% போன்று இளைஞர்களுக்கும் 15% பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படல் வேண்டும்.
3. வெளிநாடுகளில் வசித்துவரும், இலங்கை தொழிலாளர்களுக்கும், உயர்கல்விக்காக சென்றுள்ள மாணவர்களுக்கும் வாக்களிப்பதற்கான திட்டத்தினை அரசியலமைப்பில் ஏற்படுத்தி இலங்கையரின் வாக்குரிமையை பாதுகாப்பது அவசியமாகும். அத்துடன் அபேட்சகர்களுக்கான ஒழுங்கு விதிகள் கல்வி, ஆளுமை, சேவை, திறன் அடிப்படையிலாக வடிவமைக்கப்படல் வேண்டும்.
4. அத்தியாயம் 1 ன் உறுப்புரை 2ல் கூறப்பட்டுள்ள “ இலங்கைக் குடியரசு ஒற்றையாட்சி உடைய அரசாகும்” எனும் ஷரத்து மாற்றப்படலாகாது.
5. சமஷ்டியை வலியுறுத்தும் வகையிலாக எழுதப்பட்டுள்ள அனைத்து உறுப்புரிமைகளும் திருத்தப்படல் வேண்டும்.

6. மாகாண சபைகளின் அதிகாரம், பொலிஸ் அதிகாரம், ஆளுனர் நியமனம் தொடர்பிலான பொருத்தமற்ற சேர்ப்புக்கள் நீக்கப்படுவதும், மத்திய அரசுக்கான அதிகார குறைப்பை தவிர்த்தலும்.

உசாத்துணை:

1. அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தம் தொடர்பான பொதுமக்கள் கருத்தறி குழு அறிக்கை – மே 2016, கொழும்பு
2. நூறுல்ஹக்,எம்.எம்.எம்.(2011) “அரசியல் சிந்தனைத்துவமும் சமூக இருப்பும்”,சாய்தமருது: மருதம் கலை இலக்கிய வட்டம்.
3. வேலுப்பிள்ளை குணரத்தினம்,(2008).”இலங்கையின் அரசியற் திட்டத்தின் பரிணாம வளர்ச்சி”,கொழும்பு, சென்னை: குமரம் புத்தக இல்லம்.
4. யோதலிங்கம். சி.அ. (1999) இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகள்”,இந்தியா: குமரம் புத்தக இல்லம்
5. நூறுல்ஹக்,எம்.எம்.எம்.(2016)“முஷ்லிம் அரசியலின் இயலாமை”,சாய்தமருது.
6. பொதுமக்கள் கருத்தறி குழு அறிக்கை.
7. <https://www.parliament.lk/ta>

நேர்காணல்:

1. Y.L.S. ஹமீட் சட்ட முதுமாணி, 15.03.2019
2. Dr. M.M. Fazil, Department of Political Science 03.04.2019